

РОЗДІЛ 1

Тіла першого і єдиного хлопця, який розбив мені серце, так і не знайшли.

І ніколи не знайдуть.

Я поховала Гектора Галаніса в такій глибокій ямі, що навіть земні демони не дістануться.

Мій сон був про нього, про той день, коли він сказав мені, що нам весело разом, але на цьому наші стежки розійдуться. Йому в душу запала інша дівчина. Навіть не пам'ятаю її імені. Тоді я думала тільки про те, що віддала Гекторові все, що мала: свій перший поцілунок, своє кохання, своє тіло.

А коли я освідчилася йому, він сказав лише: «Дякую, але, гадаю, настав час рухатися далі».

Він говорив ще багато чого. Коли я встромила ножа йому в груди, слова лилися з нього майже так само швидко, як і кров.

Він не міг зрозуміти. Хоч я також. Заледве пригадую, як схопила кинджал, який батько подарував мені на п'ятнадцяті уродини, за три місяці до того — клинок з інкрустованим коштовностями руків'ям і сріблястим лезом, — але в моїй пам'яті чудово закарбувався той факт, що кров Гектора пасувала до рубінів.

А ще пам'ятаю, що допомогло моїм думкам нарешті наздогнати шалене серцебиття, — останнє слово з вуст Гектора.

Алессандра.

Його останнім словом стало моє ім'я. Його остання думка була про мене.

Я перемогла.

Тепер це усвідомлення розливається в мені так само, як і три роки тому. Оце відчуття правильності, спокою.

Я підіймаю руки, потягуюся, наче кішка, а потім перевертаюся на інший бік.

На відстані кількох сантиметрів бачу пару карих очей.

— Дідько, Майроне, чому ти витріщаєшся не мене? — питаю.

Він торкається вустами мого оголеного плеча.

— Бо ти вродлива.

Майрон лежить на боці, підклавши кулак під голову. До пояса вкритий моїми простирадлами. Аж дивно, що такий високий чоловік узагалі вміщається в моєму ліжку. Його чолом розсипалися пружні кучері, він смикає головою, щоб вони не лізли в очі. До мене долинає запах сандалового дерева й поту.

Притримуючи простирадла на грудях, підтягуюся, щоб сісти.

— Минулої ночі нам було весело, але тобі вже час іти. У мене сьогодні купа справ.

Майрон невідривно дивиться на мої груди, і я закочую очі.

— Може, ще якось зустрінемося? — запитую.

Він підводить погляд, але вже за мить його очі знову багатозначно ковзають до моїх грудей.

Ні, чекайте. Не до грудей. До долоні, якою я втримую простирадла, і додаткової ваги, яку тепер на ній відчуваю.

На моєму пальці діамант. Прекрасний, гранований у формі яйця, у золотій оправі. Коли я нахиляю долоню з боку в бік,

він аж підморгує в ранковому світлі. Ця каблучка — найдорожче, що він коли-небудь мені дарував.

— Алессандро Статос, я кохаю тебе. Ти вийдеш за мене?

Кімнату наповнює сміх, і Майрон здригається від того звуку. Я швидко затуляю вуста вільною рукою.

— Що ти собі надумав? — кажу за мить. — Авжеж, ні. — Я знову опускаю погляд на розкішну каблучку. Хоч якась користь із цього Майрона. Коханці чомусь більше не роблять мені дорогих подарунків, щойно я відхиляю їхні пропозиції.

На жаль.

— Але ж нам так добре разом, — каже він. — Я щодня піклуватимусь про тебе. Дам тобі все, чого ти гідна. Ставити-мусь до тебе, як до принцеси.

Якби ж він знав, що мені потрібно трохи більше.

— Це дуже люб'язна пропозиція, однак я ще не готова взяти шлюб.

— Але... я розділив з тобою ложе, — Майрон аж бризкає слиною.

Так, він і ще троє інших хлопців цього місяця.

— А тепер тобі час іти, — я посуваюся, щоб підвестися з ліжка, аж раптом двері до покоїв різко розчиняються.

Майрон так і вклякає з простягнутою до мене рукою, а мій батько, Сергійос Статос, лорд Мазіс, опускає очі на наші напівоголені тіла.

— Геть звідси, — цідить він крізь зуби загрозливо тихим голосом. Мій батько нижчого зросту за мої 168 см, зате статурою схожий на бика — з товстою шиєю, широкими плечима. І проникливим поглядом, що зазирає в самісіньку душу.

Майрон намагається потягнути простирадла за собою, але я міцно притискаю їх до себе. Врешті він здається й нахиляється, щоб підняти з підлоги свої штани.

— Негайно, — уточнює батько.

— Але...

— Скорися, інакше я накажу тебе відшмагати!

Майрон підводиться. Лець-лець. Горбиться так, наче це бо-
дай трохи приховає його статуру. На півдорозі до дверей ози-
рається на мене:

— Моя каблучка?

— Ти, певно, хотів би, щоб я лишила її собі, правда? На
згадку про наш спільно проведений час?

Майрон кривиться. Однією ногою він уже стоїть на порозі,
але досі зволікає.

Батько гарчить.

Майрон кидається навтьоки, мало не спотикаючись об ба-
тькові чоботи, коли стрімголов перелітає через поріг. Щойно
він зникає, батько повертається до мене.

— Украй складно знайти для тебе пристойну пару, якщо
щоначі тебе застають з новим кавалером у ліжку.

— Не верзи дурниць, батьку. Майрон тут уже вп'яте.

— Алессандро! Ти мусиш покласти цьому край. Тобі час
подорослішати. Втихомиритися.

— То, виходить, Хризанта вже знайшла собі чоловіка? —
Він чудово знає, що мені законом заборонено виходити за-
між раніше за старшу сестру. Є певні правила.

Батько підступає до ліжка.

— Король Тіней відіслав з палацу чимало незаміжніх жі-
нок. Хризанту також. Я сподівався, що він накине оком на
твою сестру, вона ж бо неабияка красуня.

— О так, Хризанта неабияка красуня. А ще дурна як колода.

— Але не судилося...

— Майрон холостяк, — пропоную.

Батько зустрічає мій погляд.

— Вона не виходитиме заміж за Майрона. Хризанта стане
герцогинею. Я вже домовився з герцогом Фоліосом. Він не-
молодий і хоче мати біля себе гарненьку дівчину. Все вирі-
шено. Тож тепер твоя черга.

Нарешті.

— І ти отак раптом зацікавився моїм майбутнім? — питаю,
просто щоб допекти йому.

— Я завжди хочу лише найкращого для тебе.

Ото брехня. Мною батько переймається тільки тоді, коли
ловить на чомусь, чого, на його думку, мені робити не варто.
Скільки себе пам'ятаю, його світ завжди обертався навколо
Хризанти.

Батько провадить далі:

— Я планую обговорити з графом Орікосом твої можливі
заручини з його сином, який колись успадкує всі статки. І, га-
даю, вони відбудуться незабаром, з огляду на слабке здоров'я
Атерксіса. Це має тебе потішити.

— Не тішить.

— Авжеж, утім, ти не будеш моєю проблемою довіку.

— Як зворушливо, батьку, але я накинула оком на іншого
чоловіка.

— І на кого?

Я підводжуся, тягнучи простирадла за собою, а потім за-
тискаю їх під пахвами.

— Звісно ж, на Короля Тіней.

Батько заливається сміхом.

— А оце вже навряд. З такою репутацією буде дивом, якщо
мені вдасться вмовити бодай когось зі шляхетних чоловіків
узяти тебе за дружину.

— Моя репутація відома лише вузькому колу моїх обранців.

— Чоловіки не тримають своїх подвигів у ліжку при собі.

Я усміхаюся.

— Тримають, коли йдеться про мене.

— І що ж це означає?

— Я не дурна, батьку. На кожного чоловіка, який побував у цій кімнаті, дещо маю. У Майрона прикра схильність до азартних ігор — він програв у карти сімейну реліквію. Зникнення підвіска зіпхнув на слугу, якого відшмагали й вигнали. Його батько геть не зрадіє такій новині. А Деймон? Я випадково дізналася, що він причетний до банди контрабандистів, які завозять до міста зброю. Якщо правда впливе, його кинуть за ґрати. І не забуваймо про Нестора, який зачастив до опіумних барлогів. Я могла б перелічити всіх коханців, але, гадаю, суть ти зрозумів.

Хоч батьків вираз і не змінився, його плечі помітно розслабилися.

— Якими порядними джентльменами ти себе оточуєш, любя.

— Я знаю, що роблю. І надалі робитиму те, що хочу, бо я сама собі господиня. А ти? Ти відрядиш мене до палацу з наступною хвилею жінок, які поїдуть туди зустрітися з королем, бо якщо я й умію щось у цьому житті, то це спонукати чоловіків мені освідчуватися, — і блискаю в його бік діамантом на пальці.

Батько примружується.

— Як довго ти це планувала?

— Роками.

— Утім, нічого не сказала, коли я відіслав до палацу Хризанту.

— Хризанта не здатна зацікавити й скаженого собаку. До того ж самої вроди замало, щоб привернути увагу Короля Тіней. Красуні походжають перед ним уже цілий рік. Відряди мене. Я приведу нас усіх до палацу, — підсумовую.

На якийсь час западає мовчанка.

— Тобі знадобляться нові сукні, — нарешті каже батько, — а викуп за твою сестру я отримаю лише через кілька тижнів. Часу замало.

Я стягну каблучку й залюблено дивлюся на неї. Навіщо ж, на його думку, я закрутила романи зі стількома коханцями? Звісно, з ними весело, але, що найважливіше, вони профінансують моє перебування в палаці.

Тоді підіймаю каблучку так, щоб батько міг її роздивитися.

— Оцього вистачить і на більше.

Я завжди захоплювалася шиттям, але за такий короткий час нізащо не зможу самотужки виготовити все, що потрібно для втілення моїх планів. Тож разом зі своєю улюбленою кравчицею створюю ескізи й затверджую десять нових денних образів, п'ять вечірніх суконь і три досить відверті нічні сорочки (хоч їх відшию сама, Юдорі не обов'язково знати, як я проводитиму ночі).

Батько не бере участі в підготовці, оскільки надто заклопотаний зі скарбником, переймаючись своїми статками. Він збанкрутував і відчайдушно намагається це приховати. Це не його провина. Батько доволі грамотна людина, просто земля вже не дає стільки, як колись. Кілька років тому розійшлася якась зараза, що викосила майже всю худобу. Урожай зерна щорік меншає. Джерело майже повністю пересохло, й дедалі більше селян переселяється деінде.

Маєток Мазіс занепадає, тож, щоби втриматися на плаву, батькові конче треба запопасти добрячий викуп за нас із сестрою.